

The image shows two white seabirds, possibly albatrosses, standing on a light-colored, rocky surface. They have long, yellowish-orange beaks and dark patches around their eyes. The bird on the left is facing slightly to the right, while the bird on the right is facing slightly to the left. In the background, a large number of similar birds are flying in a blue sky with scattered white clouds. The ground is rocky and appears to be a nesting or resting area for the birds.

Ovidiu Petcu

PĂSĂRILE INSULEI

PĂSĂRILE INSULEI

Vine o vreme când trebuie să te mărturisești – n-are importanță cui.

Totul începuse cu o vacanță.

În plină vară, aveam la dispoziție două săptămâni gelusiene, adică vreo cinci sute de ore terestre, apreciate de șefii Bazei noastre ca suficiente pentru a ne obloji frustrările unei munci de-a surda.

Gelusia, cu peisajul ei aproape familiar oricărui pământean, se pricopsise de ani buni cu o bază permanentă care acum începea și ea să-și arate vârsta, însă colonizarea nu putea fi inițiată încă: planeta avea bizarerii cât cuprinde și noi ne aflam acolo tocmai pentru a ne bate capul cu ele pe un câștig frumușel.

Atmosfera bine oxigenată, relieful, culorile, flora, fauna straniu de cumințe și, mai ales, mulțimea „verigilor lipsă” din biotopurile pe care le cercetam și care, totuși, funcționau ca unse, toate acestea, la prima vedere, făceau din Gelusia o imagine a Pământului în viziunea unui năuc. Însă după un stagiul de peste doi ani pe Gelusia, puteai spune că aici totul e cum trebuie să fie. Mai mult: construcțiile și instalațiile Bazei noastre parcă împrumutaseră un pic din austeritatea colților de piatră siefie ai masivului Ocham, un pic din luxurianța vegetației translucide până la transparentă, izbucnită înalt dintre spinări de stâncă și presărată în imensitatea câmpiei care se sfârșea cu litoralul Mării Elada.

Valurile clipceau, verzui, în lungul bordului „țestoasei”. Nimic nu se compară cu o călătorie pe mare într-o ambarcațiune clasică! Eram sătui de zbor până peste urechi și, în plus, eram în concediu, nu ne grăbea nimeni. Aveam să navigăm ca Magellan.

Undeva, pe coasta estică a insulei Darlington, am ancorat într-un golfuleț care, parcă, nu avea altă treabă decât să ne aștepte.

Au apărut chiar atunci: domoale, uriașe, vâslind larg din aripi, niște păsări ca ale unui început de lume. Erau patru. Le priveam hipnotizați.

— Doamne! Cum pot fi atât de mari?!

Kwilly ieși din gura sasului prorei și se apucă să le facă semne cu șapca. Păreau niște avioane de demult, însă liniștea cu care umpluseră cerul – parcă zburau pe ecranul unui film mut – le făcea și mai impunătoare.

— De unde naiba...?

O umbră imensă ne acoperi spaima.

Când am deschis ochii, aveam capul greu ca după o beție. Zăceam pe nisipul unei plaje, gol-goluț. Alături, nemișcat, Kwilly, iar ceva mai încolo, Alice Qwin și Myra. „Țestoasa” nu se vedea nicăieri.

M-am ridicat, încercând să ignor sunetul cinelelor care mi se zbenguiau prin țeastă, și m-am căznit să îl întorc pe bunul negrotei cu fața-n sus. Parcă dormea de cel puțin trei zile. A deschis ochii, a spus „n-am să mai beau în viața mea” și a adormit la loc. Alice Qwin și Myra s-au dovedit la fel de necooperante, și aș fi adormit și eu la loc dacă icoana trupurilor lor nu mi-ar fi stimulat imaginația. Am profitat de asta încercând să înțeleg unde suntem și ce mama dracului căutam aici. Parcă se mai potoliseră cinelele.

Am privit nisipul din jur: nu erau urme în afara celor făcute de mine, ai fi zis că picaserăm din cer. De acolo, din înalțurile albastru-verzui, Socrate – steaua sistemului – revărsa potopitor lumină și căldură. Marea fremăta ușor, nefiresc de timidă. În partea opusă, dincolo de plajă, lujerele translucide ale ierburilor sprijineau seninul.

Ne aflam, deci, pe insula vacanței noastre, Darlington. Din întregul arhipelag, era singura acoperită cu vegetație. De aici trebuia să străbatem șaiszeci de mile pe mare până să atingem coasta de vest a continentului, dar nu știam nici unde dispăruse „țestoasa”, nici cum

aveam să trăim până când, îngrijorați de tăcerea noastră, cei de la Bază aveau să înceapă să ne caute,

Soarele Gelusiei părea turbat. Am înțeles că trebuia să depun urgent „cele trei grații” la umbră, și pe mine de asemenea.

Mi-am asumat transportul a două dintre ele (mai în brațe, mai târându-le) cam o sută de metri, adică până la marginea pădurii de ierburi. Pe cea de-a treia am luat-o la palme până am adus-o într-un regim relativ operațional, căci o namilă de talia lui Kwilly nu putea fi deplasată decât prin rostogolire dacă ar mai fi rămas așa, „deconectată”. L-am trezit, deci, cât de cât, l-am înălțat pe propriile-i picioare și, sprijiniți unul de altul, am parcurs, împleticindu-ne, suta aceea de metri până la umbra subțire a ierburilor, după care ne-am năruit în vise.

Am visat-o pe Alice Qwin.

— Hei!

Am deschis ochii. Fața aceea de prințesă creolă, a cărei distincție înnebunise toată Baza, mă privea dintr-o depărtare incommensurabilă. Am înghițit în sec.

— Hei!, trezește-te!

Doar nu eram tâmpit, așa ceva nu visezi în fiecare noapte.

Dar era ziuă.

— Haide, hopa-sus! continuă ea. Așa cum era, goală și îngenunchată lângă mine, am întins mâna ca în somn și am cuprins-o de talie. S-a răsucit, sărind în picioare:

— Nu profita, purcel! apoi strigă: Myra, micul nostru Tarzan este yoghin, se trezește de jos în sus! Vino să vezi!

Kwilly rânji cu îngăduință, iar Myra izbucni în râs:

— E-n regulă, Alice, domnul prezintă semne de sănătate. Îl trimitem la vânatoare.

Am realizat că sunt rupt de foame și m-am ridicat în capul oaselor. Pe insula asta nu se găseau nici râme. Am întrebat:

— Unde-i ambarcațiunea?

Mă priveau fără să scoată o vorbă.

Insula Darlington era și ea în topul ciudăteniilor. Acoperită cu o vegetație specifică zonelor de litoral (predominând ierburile acelea înalte ca niște brazi, *Herba celesta*), pe ea nu trăia nicio specie animală.

NICIUNA. Stăteam acolo, în umbra străvezie a trunchiurilor legănate de briză, și ne tot întrebam, ca de un an încoace, care ar putea fi factorul ce alungă vietățile umblătoare din zonele ocupate de „Herba-ci”. Ne aminteam cu aceeași stupoare de rezultatele analizelor: planta asta nu conținea și nu emana substanțe toxice și, în esență, putea hrăni un erbivor local. Nu și un om. Ne-am fi putut îndopa cu oricare părticică de *Herba*, însă ea ar fi fost apoi eliminată fără a suferi vreo transformare; în plus, prezența ei în stomac ar fi declanșat un calvar la care nu era cazul să ne gândim acum, aveam destule alte subiecte de meditație: CINE sau CE ne aruncase acolo, pe plajă, dezbrăcați la piele și văduviți de „testoasă”, vehiculul acela minunat, un eșantion din confortul Bazei noastre? Și ne mai întrebam cam ce interval de timp ar fi trebuit să rezistăm aici, fără hrană și apă, așteptând o echipă de salvare.

Așteptând! Eram după o primă noapte, în care frigul ne făcuse să săpăm o groapă ca un cuib și, ignorându-ne total unul altuia goliciunea, cel puțin aparent, ne lipiserăm trup de trup, căzând până la urmă în același somn bolnăvicios. Dormisem lângă Alice Qwin, cea mai frumoasă femeie care pășise vreodată pe planeta asta, dar și cea mai rigidă în principii. Nu aș dori nici unui alt bărbat o așa experiență.

Când spun „principii”, mă gândesc la Evul Mediu. Personalul Bazei noastre, format din o sută douăsprezece suflete, nu era împărțit în cupluri stabile și aproape fiecare femeie se culcase cu aproape fiecare bărbat, parcă ne-am fi agățat de ideea că, în pustietățile astea, e bine să știi totul despre cei cu care împărți dorurile și necazurile de tot felul. Aveam toți nevoie de asta, mai ales la început, când lungile gărzi, formale și plicticoase, ne măcinau nervii.

Ei bine, Alice Qwin era „călugărița” misiunii GELUSIA 5. O vreme chiar se zvonise că n-ar fi om, ci un utilaj de supraveghere sau ceva în genul ăsta. Iar eu, sărmanul, dormisem lipit de pielea fierbinte și doldora de chemări a „utilajului”.

— neața!

Visam?

Kwilly îmi rânjea larg, așezat pe vine la marginea gropii-cuib. L-am întrebat dacă a găsit ceva comestibil. Nu găsisese.

Am ieșit din groapă, m-am uitat în lungul plajei. Departe, silueta lui Alice Qwin se profila nemișcată pe nisip și cer. Părea o zeiță a mării venită în concediu.

- A fost bine azi-noapte? insinuă tuciuriul, cu același rânjet.
 - Mi-e al dracului de foame, Kwil, i-am răspuns. Ce facem?
 - Sacrificăm pe unul dintre noi. Tragem la sorți. Uite!
- Avea în mână patru bețișoare sticloase. Am râs amândoi.

Cerul verde-albastru ne acoperea cu indiferența unui capac de cratiță. Zăceam pe nisip umăr lângă umăr, gândindu-ne că ne facem siesta în răcoarea unei zile de septembrie târziu. Răsuceam între degete câteva fire de *Herba celesta* rupte de la rădăcina unei tulpini fără capăt.

— Șaizeci de mile cu pluta?? Nu ești normal! mă gratulă Myra pentru idee.

Avea niște ochi stranii.

M-am uitat și la ceilalți: răsturnați pe spate, se îmbătau cu cer.

— Nu, continuă Myra. Cu cât lenevim mai mult, cu atât rezistăm mai mult. Să cauți ceva cu care să tai trunchiuri, să le duci la apă, să le legi unul de altul, să încropești o pânză din frunze, asta înseamnă efort. Oricum, or să ne caute.

— Sigur, aprobă Kwilly. Dacă stăm așa, nemișcați, o să rezistăm mai mult. Vor înțelege că ni s-a întâmplat ceva, ne caută ei până la urmă.

Savantul rațional!

Alice Qwin tăcea.

— Tu ce spui? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns, închisese ochii, părea că doarme. Poate chiar dormea. Sau poate că eu eram cel care doarme, acolo, departe, întins într-unul din fotoliile de serviciu sau în liniștea camerei mele din modulul 7. Sau poate nici nu eram adevărat, ci un gând rătăcind prin mintea plantelor ăstora, dacă aveau așa ceva.

M-am ridicat greoi și m-am îndreptat spre liziera de tulpini înalte și mlădioase. Aveau dreptate? Poate. Dar nu suportam să zac așa, vegetând în așteptarea unei salvări, nici măcar ca idee.

Am ochit câteva trunchiuri potrivite, am căutat o rocă dură, o piatră din care să îmi pot confecționa ceva în chip de topor. O slăbiciune firească îmi înmuia gesturile, siguranța, voința: foamea și setea îmi dădeau târcoale. M-am lăsat la umbră, trebuia să mă adun. Acum nu aveam nevoie de întrebări, îmi trebuiau certitudini. Și de-astea găseam peste tot, erau chiar prea multe; slăbiciunea, foamea,

setea...

De fapt, foamea era o simplă senzație. Puteam termina pluta până în zori, nopțile pe Gelusia erau foarte luminoase. Frigul nu mă mai speria – aveam să mă încălzesc muncind. Foamea și setea...

Dacă stăteam să mă gândesc bine, organismul meu avea rezerve pentru cel puțin două sute de ore, adică rezerve apte să mă mențină activ și cu judecata întreagă pe parcursul acestui interval. Dacă viitoarea plută ar fi menținut o viteză de două mile pe oră, nu aveam nevoie decât de treizeci de ore ca să ating țărmul continentului. Puteau fi și cincizeci de ore, îmi puteam permite.

În corpul meu începuseră deja să fie luate măsurile de adaptare: din abdomen îmi parveau zgomote misterioase. Am repetat stomacului povestea cu senzațiile. Mi-a răspuns ghiorăind semnificativ. N-am insistat: câțiva pași mai încolo, printre trunchiurile translucide, se zăreau răsărite din nisip muchii de piatră.

Am găsit un bolovan striat, l-am înșfăcat și l-am izbit cu nădejde într-un colț de stâncă. Am ales câteva așchii potrivite ca mărime și destul de tăioase. Trebuia să mă grăbesc, Socrate avea, poate, și alte treburi decât să-mi lumineze talentele ascunse; cu toate că, eram ferm convins, nu văzuse niciodată până atunci un om al cavernelor în exercițiul funcțiunii.

Steaua cu nume de înțelept trăgea binișor spre apus când m-am prăbușit alături de cele trei victime – trei trunchiuri de *Herba celesta*, mai exact un sfert din viitoarea plută. Aveam palmele pline de bășici sparte și de tot felul de usturimi și amorțeli. Mă durea și sufletul, căci mai aveam de sacrificat alte opt-nouă astfel de minunății vegetale – și erau al naibii de greu de doborât. Asta pentru că nu puteam folosi planta în întregime, ci doar câțiva metri din vârf, unde tulpina era goală pe dinăuntru aidoma trestiiilor de pe Pământ.

Eram trudit și m-am întins pe jos, lăsându-mi ochii să se închidă în vreme ce ascultam zumzetul chimic al mușchilor mei extenuați. Cred că zumzetul ăsta m-a adormit.

Când am deschis iarăși ochii, senzația că sunt urmărit avu efectul unei cafele din cele tari. Noaptea străvezie a Gelusiei mă încuraja cu cerul ei stropit sânguincios cu stele, roiuri-roiuri. M-am ridicat și am privit atent în jur: doar trunchiuri sticloase, lăsând pe solul nisipos umbre străvezii.

M-am răsucit brusc – în spatele meu nu era nimeni. Totuși... Am simțit în ceafă răsuflarea brizei. Alice Qwin, ce făcea oare acum Alice Qwin?

Ei bine, voi doborî câteva exemplare de *Herba* și voi construi pluta aceea. Liniștea era apăsătoare. Am ochit câteva trunchiuri zdravene, am înșfăcat piatra cea tăioasă, am început lucrul.

Mergea greu. Ca o răsuflare străină, briza – și-a schimbat direcția?? Lovitura lui Kwilly găsi locul gol, în rostogolire scăpasem piatra, ce naiba faci?! am strigat, dar Kwilly ataca din nou și nu putea fi adevărat, m-am răsucit, matahala zbură pe lângă mine încasând-o la carotidă, eram în picioare și el se opri luând în brațe și-n față un trunchi de *Herba*, s-a întors către mine rânjind zgâriat, m-am aplecat fulgerător, piatra l-a pocnit în plin crăpându-i rânjetul și înmuindu-i mădulele, Kwilly se prăbușea... când cineva m-a apucat de picioare, cădeam sub ochii Myrei, talpa ei goală ținându-mi gâtul și crescând, crescând, alunecând pe antebrațul meu, cu mâna cealaltă i-am prins glezna într-un clește răsucitor, cădea peste mine și mi-am smuls picioarele din strânsoare, croind-o cu tăișul palmei într-o detentă disperată, i-am simțit coastele plesnind spre adâncul pieptului și sfârtecând cam tot ce-au găsit în cale, o strălucire scurtă, Alice Qwin ridicându-se și ținând în pumn o așchie sticloasă, am văzut arcul sclipitor al loviturii și l-am frânt cu o izbitură de picior, am izbit iar, în plin, Alice Qwin se răsturnă pe spate cu pieptul zdrobit, în ochii ei larg deschiși mai licăreau doar stelele cerului...

Tremuram tot. Myra zăcea frântă într-o poziție nefirească, Alice Qwin rămăsese ca răstignită, cu ochii plini de stele. Kwilly horcăi într-o convulsie moale, apoi încremeni și el. Am vomat lung tot nimicul din stomac și, clătînându-mă, am pornit în direcția unde bănuiam că e plaja. M-am împiedicat de câteva ori. Pe urmă noaptea s-a răsucit în jurul meu, cu pădure și cer cu tot, stingându-mi gândurile.

Lumina aceea mă orbea. Parcă fusesem golit de tot ce aveam prin mine și băgat într-un rotisor. Am întors capul și, printre trunchiurile de *Herba* am zărit marea.

Socrate era la zenit și mă prăjea mai departe, metodic. L-am înjurat copios, pe el și pe toți ceilalți sori, m-am ridicat și am luat-o spre plajă. Simțeam furnicături prin tot corpul.

În „cuib”, Alice Qwin, Myra și Kwilly somnolau cu pieile încinse de dogoare. M-am bălăbănit până la apă, m-am tolănit în undele limpezi, cred că au ieșit aburi. O colonie de insecte nevăzute executa pe pielea mea o coregrafie complexă, mii și milioane de piciorușe se alergau în sus și-n jos; un masaj, parcă, și era aproape plăcut.

M-am întors la „cuib”. Rămăseseră așa cum îi lăsasem. Cu ochii închiși, negroteiul bâiguia un soi de conferință. Alice Qwin și Myra bolboroseau și ele, când și când, cam în aceeași gamă. Ceva nu era în regulă cu ei, nu-mi dădeam seama ce.

Apoi am înțeles: nu transpirau. Pielea li se acoperise cu un fel de solzișori minusculi. Mi-am inspectat propria epidermă: aceiași solzișori. Și refuzau să se cojească.

Nu mai aveam decât să așteptăm. Poate că și Baza noastră, Pământul și celelalte nici nu existaseră vreodată. M-am surprins privind profilul Myrei: nu i-l mai recunoșteam.

Era iarăși ziuă.

Am auzit toți patru bâzâitul știut al „țestoasei”. Ne-am ridicat din cuib în același timp, știam ce aveam de făcut. Fâlfâiam alene din aripi, apropiindu-ne de ambarcațiune.

Din gura sasului prorei, Kwilly ne făcea semne cu șapca.

(din volumul „*CIMPANZEII ALBAȘTRI și alte povestiri*”).